

# DIVOKÝ OBCHOD

FRANTIŠEK ČECH

PRÁVNICKÝ THRILLER Z ČESKÉHO PROSTŘEDÍ

HOST



**FRANTIŠEK ČECH**  
**DIVOKÝ OBCHOD**



# DIVOKÝ OBCHOD

FRANTIŠEK ČECH BRNO 2018

Toto dílo je fikce. Jakákoli podobnost  
se skutečnými osobami nebo událostmi  
je náhodná a nezáměrná.

© František Čech, 2018

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2018 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-723-2 (PDF)

ISBN 978-80-7577-724-9 (ePUB)

ISBN 978-80-7577-725-6 (MobiPocket)

Věnuji své manželce Soně  
za nekonečnou podporu při vzniku knihy.





# 1.

Na dveře zaklepal přesně v devět hodin, jak byli domluveni. Zpocené dlaně, sucho v krku a nervozita ho doprovázely stejně jako před deseti lety. Tehdy ještě klepal na vysoké dvoukřídle dveře s ozdobnými kazetami a mosaznou klikou a mezi údery slyšel z druhé strany hlasy. Teď neslyšel nic. Z historické budovy ztracené v uličkách Starého Města se firma přestěhovala do novostavby z betonu, skla a ocele, kde podlaha nevrzala, okny netáhlo a dveře doléhaly k zárubním s chirurgickou přesností. Byly jako zvukotěsné.

Když ho kdysi dávno přijali na dvouměsíční stáž, ještě studoval na fakultě. Na pohovoru mu řekli, že na letní brigádu by mohl navázat poloviční úvazek, a kdo ví, třeba i koncipientská praxe. Pokud do týmu zapadne. Stále si pamatoval na první den v práci, kdy se měl setkat s řídicím partnerem kanceláře a se sevřeným žaludkem čekal před jeho dveřmi. V jedné ruce držel psací blok, ve druhé plnicí pero a ke zpocenému tělu se mu lepila nažehlená košile. Tolik se vlastně nezměnilo. I teď byl zpocený, v kapse měl kromě peněženky i firemní propisku a na sobě modrý oblek; ten už byl však jiný, šitý na míru v Londýně a mnohem širší kolem pasu.

Cihlář vzal za kliku a vstoupil.

Za stolem na druhé straně místnosti seděl hladce oholený muž střední postavy s tmavými vlasy sčesanými dozadu, hranatými brýlemi na nose a pohledem ponořeným do papírů před sebou. Pod šedým oblekem zářila bílá košile a červená kravata uvázaná na jednoduchý uzel; standardní právnická uniforma, kterou s drobnými obměnami barev a materiálu nosili všichni Cihlářovi kolegové. Tedy až na skupinku, co nosila sukně, halenky a boty na podpatku.

Muž za stolem nebyl ani hubený, ani tlustý, spíš menší než vysoký, s nenápadnou tváří. Lubomír Opáleník po fyzické stránce

představoval dokonalý vzor průměrnosti, ale pozornost ostatních si zaslouhoval z jiných důvodů. Byl to jeden z nejinteligentnějších lidí, které Cihlář znal.

„Dobry den.“

„Dobry den, Petře. Posadte se,“ odpoveděl Opáleník.

Řídící partner pražské pobočky McGhee & Jiggins promluvil, aniž k Cihlářovi vzhledl, a dál studoval dokument před sebou. Podtrhával v něm propiskou a druhou rukou si masíroval spánek. Svému podřízenému se bude věnovat, až na to přijde řada.

„Děkuji,“ řekl Cihlář a rozhlédl se kolem. Byla to nejlepší kancelář v celé budově a sebevědomě to sdělovala každému, kdo do ní vstoupil. Prosklenou stranu přerušoval vstup na terasu, protější zeď zdobila sbírka obrazů skoro jako v galerii a velkorysý prostor pojímal rozměrnou privátní knihovnu, dvě křesla a oválný stůl, kolem kterého mohl první muž firmy svolávat jednání bez toho, aby si dopředu rezervoval některou z konferenčních místností, jak to činili ostatní. Výhled, vybavení i rozloha jednoznačně překonávaly kanceláře ostatních pěti partnerů, natož seniorních advokátů. Král mohl být jen jeden a všem bylo jasné, kdo to je.

Cihlář své rozložitě tělo vměstnal do jednoho z křesel a otočil se ke sklu. Rušnou ulici venku prozařovalo měkké podvečerní světlo, koruny stromů se v nepravidelných intervalech poryvu větru pohybovaly ze strany na stranu a po širokém chodníku se procházely dvojice mladých lidí, o kterých nic nevěděl ani vědět nechtěl. Stačilo, že on sám seděl tady, připravený na vyznamenání, stejně jako na popravu. Přivřel oči. Poslední týdný pracoval tak tvrdě, že už si ani nepamatoval, kdy naposledy odpočíval.

Krátký moment rozjímání přerušilo zavržení židle. Opáleník se zvedl od stolu, papíry srovnal poklepáním o desku a secvakl je sešíváčkou. Pak přešel k druhému z křesel a sedl si naproti Cihlářovi.

„Ještě jsem si to potřeboval znovu přečíst.“

Opáleník položil papíry na konferenční stůl, protřel si oči a rozhlédl se po velkoměstské scenérii, kterou před chvílí obdivoval Cihlář. Už první vteřina takové ostentativní pomlky, jež se nemohla objevit na faktuře žádného z klientů, byla srozumitelným upozorněním na zvláštní význam dnešní schůzky.

Třiatřicetiletý právník využil nepozornosti svého nadřízeného a zapátral očima po papírech na stole. Dokument byl zformátovaný a psaný firemním fontem. Dva tučně zvýrazněné nadpisy zněly: Rozhodné právo a Závěrečná ustanovení. Byla to smlouva. „Nádherný den,“ řekl Opáleník a usmíval se.

Nádherný den existoval venku na ulici stejně jako uvnitř v kanceláři, na jednáních s klienty, pod hučící klimatizací a mezi tlustými spisy. Pokud bylo hezky, nebyl důvod nemít z toho radost také v práci.

„Souhlasíte?“ zeptal se.

Cihlář se v křesle zavrtěl. Byla to zvláštní otázka. Taková, jakou jeho nadřízený kladl, když se snažil působit jako obyčejný člověk z ulice.

A to mu nikdy nešlo.

„Samozřejmě,“ řekl. „Už ten samotný výhled stojí za to. Jak se vlastně v poslední době máte?“

Někdy před třemi lety Opáleníkovi poprvé položil neformální otázku a od té doby to tu a tam zkusil znovu. Bylo těžší vynadat někomu, komu jste právě řekli, že se máte výborně.

„Díky. Výborně. Jak jste na tom vy?“ odpověděl Opáleník.

Cihlář se usmál.

„Hodně práce. Je to teď jedna transakce za druhou. Kdo by to za téhle situace čekal? Takže se mám vlastně dobře.“

Pochopil to po pár týdnech ve firmě. Množství práce mělo být neustále velké a vždy bylo potřeba to pochválit. Nedosta-  
tečná vytiženost by znamenala, že kancelář nefunguje, jak má,

a přiznat něco takového znamenalo vysloužit si přinejmenším vážné pohledy.

„Přesně tak,“ přikývl Opáleník. „Zrovna včera jsem si nechával spočítat výsledky. Máme nárůst o deset procent co do objemu fúzí a akvizic a dvě a půl procenta obrátu. Uvidíme, jak se to vyvine do konce roku. Všem říkám, že na krizi je potřeba se dívat jako na příležitost.“

Dojímající se pozorovatel velkoměstské letní idyly byl pryč a na jeho místě opět seděl manažer posedlý úspěchem a čísly, která o něm vypovídala. Cihlář přesto tipoval, že ho čeká poprava.

„Ale o tom jindy. Teď pro vás mám něco důležitějšího.“

S plesknutím spojil před sebou ruce a upřeně se podíval na svého podřízeného.

„Petře, mám pro vás úžasnou novinu,“ pokračoval.

Cihlářovi zabušilo srdce. Určitě nešlo o zvýšení platu. To probíhalo na jaře a nebylo důvodem k tomu, aby si Opáleník bral lidi do kanceláře a povídal jim o úžasných novinách. Jako každý rok by se na jeho stole objevila šedá obálka s dopisem o několika větách, které nikdo nečetl, protože každý rovnou hledal číslo na konci. Na jednu úžasnou novinu však čekal už rok a načasování by odpovídalo. Oznámení v září, přípravy v průběhu podzimu, start od ledna. Ale mohla to být taky nějaká nová transakce, na níž bude muset okamžitě začít pracovat. Chraň bůh.

„Těch není nikdy dost.“

„Londýn chce v Praze jmenovat dalšího partnera a navrhl jsem vás,“ řekl Opáleník. Větu pronesl pomalu a důležitě, jak si to její obsah žádal.

Cihlář nikdy nezkusil tvrdé drogy, ale nyní měl pocit, jako by mu do žil někdo vpíchl heroin. Po těle se mu rozlilo teplo a jeho mysl prozářilo jasné světlo. Čas se zastavil, a pokud měl někde na obloze šťastnou hvězdu, musela se zablesknout. Ruce spustil podél

těla a hlavu se širokým úsměvem zaklonil. Kdy jindy by mu před šéfem mělo projít uvolněné chování, když ne teď?

Opáleník se zasmál.

„Vidím, že jste správně zaskočen. Ale neříkejte, že jste si na to už nějaký pátek nebrousil zuby. Víím, že by bylo vhodnější oznámit vám to večer na terase u sklenky whisky, ale kdo z nás má v poslední době na takové věci čas.“

Cihlář zuřivě zavrtěl hlavou. Ne, ne. Volné večery nemá a nic se nestalo.

„Nevím, co říct. Je to splněný sen.“

„Nepochybně. Sen, který se splní málokomu. Po tolika letech tvrdé práce si to zasloužíte.“

„Nemůžu tomu uvěřit. Děkuji vám.“

Opáleník se podíval někam do prázdna za Cihláře.

„Petře, navrhl jsem vás, protože si myslím, že byste takovou práci měl dělat. Jestli to opravdu klapne, počítejte s tím, že vás čeká pěkná dřina. Naši nemovitostní praxi je potřeba rozhýbat. Každopádně musím zdůraznit, že finální slovo má Londýn. Slíbit vám nemohu nic a nechci, abyste měl pocit, že je to jen na mně. Několik dalších měsíců bude extrémně důležitých.“

Cihlář se v křesle narovnal a nejspíše kývl hlavou. Tato hra zněla povědomě.

„A jaký je tedy nyní postup?“ řekl.

„Nic složitého. Prostě vás musí schválit londýnský superse-niorní komitét. Ezra, John, Malcolm a ostatní. Mnoho z nich znáte osobně. Takže je potřeba jim ukázat, že jste muž na pravém místě a že si umíte poradit.“

Znovu kývl hlavou. Ještě nejistěji.

„Můžu udělat něco pro to, abych své šance zvýšil?“ zeptal se a málem se u otázky pousmál. Připomnělo mu to dotaz jedné asis-tentky, se kterou kdysi dělal pohovor. Tenkrát ji přijal.

„Do určité míry ano. Jak asi tušíte, vedení si vás ještě trochu propklepne do minulosti, ale to není nic, čeho byste se měl bát. Důležité je, aby se vám dařilo vše, na čem pracujete. Aby neměli dojem, že zakopáváte a děláte přehmaty. Teď musíte být stoprocentní, abychom všichni viděli, že jste na vrcholu své formy.“

„Žádné přehmaty, žádná zakopnutí,“ zopakoval.

„Přesně tak. O vašich transakcích mám přehled a zdá se, že jde vše dobře, ale jedna Achillova pata tam je,“ řekl Opáleník.

Řídící partner McGhee & Jiggins položil ruku na dokument před sebou a Cihlář se na něj znovu podíval. Tu smlouvu znal, ale při- znávání Achillových pat se jako dobrá strategie nikdy neosvědčilo.

Zamračil se a pokrčil rameny.

Opáleník se napůl usmál, napůl ušklíbl.

„No dobrá. Samozřejmě mám na mysli Poseidon Invest. Ty částky znáte stejně dobře jako já.“

Opáleník zabubnoval prsty do stolu před sebou, jako by chtěl svá slova zdůraznit.

„Poseidon,“ zopakoval Cihlář tiše a opřel se. Zdůrazňovat nic nepotřeboval.

„Víte, do jakého rizika jsme šli. Jestli to nepřipojí do konce roku, budeme tam mít pořádné manko. A když myslím pořádné, tak opravdu pořádné,“ řekl Opáleník.

Cihlář už o identitě smlouvy nepochyboval. Byla to mandát- ní smlouva s nejdůležitějším klientem, pro kterého pracoval. Asi patnáctistránkový kontrakt plný obvyklých předpokladů, výhrad a vzdání se práv obsahoval také článek pět s názvem Odměna.

Říct o něm, že byl neobvyklý, by zdaleka nevystihovalo situaci.

Hazard s odměnou z úspěchu nebyl jeho nápad a Cihlář si živě pa- matoval své překvapení, když dostal pokyn takové ustanovení do

smlouvy zakomponovat. Kdysi na školení pro koncipienty mu jeden postarší advokát doporučoval, ať *pactum de quota litis* využívá jen ve výjimečných případech nebo raději vůbec. Ten rozumbrada si pořádně neuměl uvázat kravatu, což byla druhá věc, kterou si z přednášky pamatoval.

Okolnosti projektu však bezpochyby výjimečné byly. Na jedné straně stál vážený klient, fond soukromého kapitálu, jenž v minulosti vždy ochotně hradil vysoké faktury za právní služby a kterého firma nemohla ztratit, a na straně druhé velmi odvážná investice, jež mohla klientovi přinést neopakovatelný výnos, ale která by v případě neúspěchu znamenala spoustu peněz vyhozených na právníky a pohoršení u vždy hladových podílníků fondu. Pokud do toho slavná kancelář McGhee & Jiggins chtěla jít, musela být připravena nést část rizika, požadoval klient.

Než aby Poseidon Invest poslali ke konkurenci, kancelář dohodu akceptovala. Riziko si však zasluhovalo adekvátní kompenzaci a dohoda o odměně měla za naplnění podmínek článku pět přinést firmě výjimečný zisk. V případě neúspěchu by však práce zůstala ztrátová. Velmi ztrátová.

Za jiných okolností by obsah mandátní smlouvy Cihláře příliš netrápil, protože s jeho ohodnocením přímo nesouvisel. Teď si však uměl představit, jak by se na takový výsledek dívala parta přepracovaných chlapíků někde v posledním patře mrakodrapu v City, kdyby rozhodovali, zda z něho udělají partnera. Podívali by se na jeho pracovní životopis, za posledních několik let shrnutý do tabulky se symbolem libry na konci každého řádku, a na posledním by viděli velké, ošklivé minus. Zakroutili by hlavami, složku s plesknutím zavřeli a odjeli spát ke svým manželkám v Chelsea nebo milenkám v Soho.

Zakroutil hlavou. Ne, to se nesmí stát.

„Samozřejmě chápu. Musíme to zvládnout. Problém je, že řada aspektů nezávisí na nás. Jsou tam spíš komerční problémy než právní.“

„To dobře vím. Ale nepodceňujte Harta. Je to schopný manažer a je na nás, aby měl potřebnou podporu. O zbytek se nepochybně dobře postará,“ řekl Opáleník.

„Nikdy bych Harta nepodceňoval.“

„To děláte správně.“

Opáleník si opřel lokty o opěradla a prsty spojil na hrudi. Pak pokračoval.

„Čekají ho ještě náročná jednání. Nemá to v tom zapadákově jednoduché. Kdo ví, kdy zase někdo vezme kanystr benzinu a dostane idiotský nápad. Musíte to dotáhnout.“

Cihlár přikývl. Na zapadákov a kanystry benzinu radši myslet nechtěl.

„Rozhodně. Zvládneme to.“ Svému šéfovi by nyní slíbil cokoli. Stačilo se zeptat.

„Nepochybují, že to zvládneme,“ zopakoval.

Opáleník si odkašlal a znovu se podíval na prosluněný výhled.

„Jsme výjimečná firma, Petře. Výjimečná. Zařadíte se po bok naprosté právnícké špičky. Vedení v Londýně tvoří možná jedni z nejlepších právníků na světě. Ve fúzích a akvizicích, ale také v soudních sporech a arbitrážích. Nemluvě o specializovanějších praxích, jako je námořní doprava nebo energetika. Není to jen prázdná marketingová bublina, je to realita. A teď v tomto elitním klubu s ohromnou celosvětovou historií přivítáme vás.“

Cihlár se usmál a přikývl. Historii firmy dobře znal. V globálním měřítku se prosadila už v sedmdesátých letech dvacátého století při spojení chicagské jedničky se starší a menší londýnskou kanceláří s výjimečnými klienty mezi rejdaři, bankami a průmyslovými giganty. Odtud šlo vše strmě vzhůru. V osmdesátých letech



Austrálie a Nový Zéland, v devadesátých střední a východní Evropa. Pak byla na řadě Asie.

To vše už ovšem byla dávná historie. Historie, kterou znal z doslechu a z druhé ruky. Sám do firmy nastoupil před deseti lety a zajímal se jenom o její budoucnost. A o to, jakou úlohu v ní bude hrát jeho jméno.

„Svůj cíl v Praze vidím jednoznačně,“ řekl. „Podíl na nemovitostních transakcích můžeme zdvojnásobit. Chci toho dosáhnout do dvou let, navzdory recesi.“

Opáleník přikývl.

„O vašich cílech na pozici partnera si ještě promluvíme. Ještě je to přece jen předčasné, ale ten ambiciózní přístup se mi líbí.“

Opáleník se opřel do křesla a srovnal si kravatu. Cihlár to gesto znal. *Teď řeknu něco důležitého.*

„Petře, ještě musím zmínit jednu věc. Ta transakce v Jeseníkách je opravdu důležitá. Pokud by to nevyšlo, mohlo by se všechno zkomplikovat. Pro firmu i pro vás. Spoléhám na vás.“

Cihlár se narovnal a usmál.

„Samozřejmě. Rozumím.“

I když nerozuměl. Nebo doufal, že nerozuměl.

Opáleník mu úsměv oplatil a energicky se zvedl ze židle. Schůzka byla u konce.

„Výborně. A jak jsem říkal, ještě jednou gratuluji. Bude z vás skvělý partner,“ řekl a natáhl před sebe ruku.

Cihlár vstal a rukou potřásl. Naposledy si s Opáleníkem třásl rukou nejspíš v den, kdy ho jako studenta práv do firmy přijal. Pak nějak chyběl důvod.

„Předpokládám, že oficiálně se zatím nikomu nic neoznamuje.“

„Dobrá připomínka,“ souhlasil Opáleník. „Vše je zatím jenom mezi námi. O vaší nominaci ví pouze několik partnerů a samozřejmě lidé v Londýně. Věřím, že v lednu už bude o všem jasno.“

„Jistě,“ řekl, naposledy se usmál a impozantním prostorem prošel až ke dveřím, které za sebou tiše zavřel.

Když se dostal do své kanceláře, o mnoho menší a skromnější, ještě si sám nebyl jistý, jestli má radost, nebo se zlobí. Cítil se napůl povýšený a napůl vyhozený a v hlavě se mu ještě ozýval Opáleníkův hlas.

Ze všeho nejvíc se cítil zmatený.

## 2.

Jako seniorní advokát dostal Cihlář před třemi lety samostatnou kancelář. Toho se naprostá většina zaměstnanců McGhee & Jiggins nikdy nedočkala a jeho hrdost tak nesnižovaly ani skromné rozměry jeho dominia. Schůzky s klienty se odehrávaly výhradně v zasedacích místnostech a kancelář tak byla vybavená spíš účelně než na efekt. Vyhovoval mu zejména velký stůl pod oknem, který dokázal během jediného dne proměnit z čisté plochy na smetiště papírů, hrnků a talířků. V rohu kanceláře stála šatní skříň s pověšenými obleky, upocenými teniskami a téměř nehranou squashovou raketou. Vedle skříně byly zavěšené police se spisy a knihami, jež nepatřily do ohromné firemní knihovny ve sklepě. Zbytek vybavení tvořila kancelářská židle, telefon, počítač a elektrický čistič obuvi, který kdysi dostal od kolegů k narozeninám.

Z kanceláře viděl prosklenými dveřmi na zbytek nemovitostního týmu pracujícího v podstatně větší místnosti. Obvyklá sestava čítala dva advokáty, čtyři koncipienty a jednoho nebo dva studenty práv. Jeden zaměstnanec zde kdysi pro klienta kupujícího část logistického parku kontroloval smlouvy o zřízení věcných břemen a porovnával je se zápisy v katastru nemovitostí. Aby stihl šibeniční termín, který mu Cihlář zadal, strávil v práci osmačtyřicet hodin v kuse. Po druhé probdělé noci začal usínat nad stolem a podle vlastních slov měl před očima mžítky. Těsně před odesláním výsledku své práce nebohému advokátovi přišel e-mail, v němž mu Cihlář sdělil, že si zprávu o právní prověrce před odjezdem na dovolenou nakonec nestihne přečíst, a mladého muže požádal, ať mu dokument raději neposílá a v klidu jej dopiluje. Polomrtvý právník udeřil hlavou o stůl a své pracoviště nazval drtičkou duší. Muže brzy vyhodili, ale pojmenování se uchytilo.

Cihlář si v hlavě znovu přehrál schůzku s Opáleníkem a ujasnil si, že cítí zlost. Rázně se zvedl a vešel do drtičky. Zadržovat vztek nemohlo být zdravé.

V místnosti už byli pouze tři lidé. V rohu seděla asistentka a u stolů se nad papíry hrbili koncipient se stážistou, kteří se za zářícími monitory snažili splynout s nábytkem. Jejich mimikry byly dobré, ale stejně je našel.

„Tak jak jste pokročili, pánové?“ zeptal se.

Podívali se jeden na druhého a s přehnanou zdvořilostí si gesty dávali přednost, kdo odpoví. Cihlář se zhluboka nadechl, ale než stihl promluvit, koncipient raději vyhrkl:

„Rešerši v judikatuře Nejvyššího soudu máme hotovou a teď se ještě díváme na nižší soudy. Zatím jsme se nedobrali žádného jednoznačného závěru. Výše přisouzených částek se značně liší. Ale připravujeme tabulku, která všechny naše poznatky shrne.“

„To tedy nejsme moc daleko. Půjčte mi tu tabulku.“

Koncipient nesměle zvedl ze stolu kus papíru a podal jej Cihlářovi. Ten rychle proletěl papír očima a ušklíbl se.

„To myslíte vážně? Tohle je výsledek po třech dnech práce? To srovnání potřebuju na pondělní telefonát s GardenGroup, a ani jim nebudu schopen říct, jestli stojí víc, když si useknete nohu, nebo ruku, a zda záleží, jestli byla pravá, nebo levá. Očekávám, že to srovnání bude obsahovat všechny informace, které se o jednotlivých škodách dají z rozhodnutí zjistit, a že ty informace budou pečlivě zanalyzované.“

Telefonát byl naplánován na úterý a s klientem se teprve měli dohodnout na rozsahu požadované práce, ale časem koncipientů a studentů se dalo plýtvat. Pro pracovní právo měli v McGhee & Jiggins pětičlenný tým právníků, ale uvnitř firmy jako by neexistovalo.

„Je mi líto, přátelé, ale vidím to pro vás jako úkol na víkend. To už jste se asi dovtipili sami. Váš dosavadní výsledek neodpovídá